

ת"פ 962/06/20 - מדינת ישראל נגד מוחמד מנסור

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 962-06-20 מדינת ישראל נ' מנסור (עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת רונית בש מדינת ישראל	המאשימה
נגד	מוחמד מנסור (עציר)	הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת של הסדר טיעון, אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש, בביצוע העבירות, כדלקמן: שוד, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); נשיאת נשק ותחמושת, עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין וירי מנשק חם, עבירה לפי סעיף 340א(ב)(1) לחוק העונשין.

כתב האישום המתוקן (להלן גם: כתב האישום)

2. בזמניים הרלוונטיים לכתב האישום עבד שאדי שחאדה (להלן: המתלונן) כמתדלק בתחנת הדלק "יעד" במג'דל כרום. ביום 24/3/20 בשעה 20:10 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם אל מתחם תחנת הדלק ברכב מסוג פורד פוקוס, ללא לוחיות זיהוי, וזאת במטרה לשדוד את תחנת הדלק. ברכב נהג אדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: האחר) ואילו הנאשם ישב במושב האחורי. הנאשם יצא מהרכב כשהוא רעול פנים ונושא בידו אקדח שהינו כלי שסוגל לירות כדור שבכווח להמית אדם (להלן: האקדח), וניגש אל המתלונן ששוחח באותה עת עם לקוח אשר סמוך אליו עמד רכב נוסף. הנאשם אחז במתלונן, כך את זרועו השמאלית סביב צווארו של המתלונן כשהוא עומד מאחוריו ובידו הימנית החזיק את האקדח. בשלב זה הורה הנאשם למתלונן לתת לו את כל מה שיש לו. משהחל המתלונן לסובב את פניו לאחור, לכיוונו של הנאשם, ירה הנאשם ירייה אחת באוויר כלפי מעלה אשר פגעה בגג תחנת הדלק. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, המתלונן הוציא מכיס מעילו סכום כסף בסך 1,760 ₪ ומסר אותו לידי הנאשם, אשר רץ אל הרכב, נכנס למושב האחורי ויחד עם האחר נסע מהמקום.

ראיות הצדדים לעונש וטיעוניהם לעונש

3. במסגרת ראיות המאשימה לעונש הגישה ב"כ המאשימה דיסק המתעד את אירוע השוד (ט/1). כמו כן, הגישה ב"כ המאשימה את טיעוניה לעונש בכתב (ט/2) והוסיפה וטענה בעל-פה בדיון בפניי ביום 31/1/21.

4. ב"כ המאשימה ציינה בטיעוניה את עובדות כתב האישום כדי ללמד על חומרת מעשיו של הנאשם. נטען כי עבירות השוד הפכו לתופעה נפוצה וחמורה הגורמת לפגיעה קשה בביטחון של הקורבן, בכבודו וברכשו ובביטחון הציבור בכללותו. צוין כי מעבר לפגיעה בערכים המוגנים ע"י עבירת השוד (ההגנה על רכשו וקניינו של הפרט ושמירה על תחושת הביטחון שלו ושל הציבור בכללותו), מתרחב פוטנציאל הפגיעה בענייננו נוכח הירי באוויר שביצע הנאשם בצמוד למתלונן ולאנשים נוספים. ב"כ המאשימה ציינה, בנוסף, את הפיתוי הטמון בצדה של עבירת השוד נוכח הקלות היחסית לבצעה והרווח המידי המופק ממנה. נטען כי לא בכדי ייחס המחוקק חומרה מיוחדת לעבירה זו וקבע לצידה עונש מקסימלי של 20 שנות מאסר.

5. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, צוין ע"י המאשימה כי הנאשם תכנן מבעוד מועד את ביצוע השוד, הצטייד בנשק חם ותחמושת תואמת, הסווה את פניו והגיע לתחנת הדלק ברכב ללא לוחיות זיהוי. נטען כי מהלכים אלו מעידים כאלף עדים על התכנון המוקדם של הנאשם. עוד ציינה המאשימה את הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות כתוצאה מביצוע הירי סמוך למתלונן ולאנשים נוספים ששהו במקום באותה עת. נטען כי אמנם המתלונן לא נפגע פיזית, אולם בנקל ניתן לתאר את האימה שאחזה בו ברגעי השוד, שעה שרעול פנים לפת בצווארו מאחור, הורה לו לתת את כספו ואף ירה בנשק חם בסמוך אליו. כנסיבה נוספת לחומרה ציינה המאשימה כי הנשק ששימש לביצוע השוד לא נתפס עד היום. באת כוח המאשימה ביקשה לראות במכלול העבירות כאירוע אחד ובגינו לקבוע מתחם עונש הולם כולל לעבירות בהן הורשע הנאשם. בסיכומו של דבר, ולאחר שהפנתה, במסגרת סקירת מדיניות ענישה נהוגה, לפסקי דין שניתנו בעבירות של נשיאת נשק ושוד, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 6-8 שנות מאסר בפועל. בשים לב להודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן שחסכה מזמנו היקר של בית המשפט וכן את העדת המתלונן, סבורה המאשימה כי יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם לו היא עותרת, זאת בנוסף להשתת עונש של מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

6. ההגנה הגישה את טיעוניה לעונש בכתב בצירוף פסיקה להמחשת עמדתה לעונש (נ/1) וכן הוסיף הסנגור וטען בקצרה בעל-פה בדיון בפניי, תוך שהגיש גזר דין נוסף לתמיכה בעמדת ההגנה לעונש (נ/3).

7. בטיעוניה לעונש טוענת ההגנה כי הנאשם הוא בחור צעיר, בן למשפחה נורמטיבית אשר ניהל אורח חיים נורמטיבי עד למעצרו ואף התארס ותכנן להינשא עמה. עוד נטען, כי הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות וכי מערכת היחסים בינו לבין בני משפחתו הייתה טובה ותומכת עד שנעצר, אז התרחקו ממנו בני המשפחה בשל תחושת הבושה ורק לאחרונה חודש הקשר. לטענת הסנגור, הניתוק המשפחתי היווה עבור הנאשם גורם מרתיע לחלוטין. בנוסף, טען הסנגור כי אביו של הנאשם סובל ממחלה ממארת, אך לא צורף כל תיעוד רפואי או מסמך כלשהו לתמיכה בטענה זו.

8. הסנגור ציין בטיעונו את עברו הפלילי הנקי של הנאשם שזו לו הסתבכותו הראשונה בפלילים. כמו כן, הודגשה הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. לעניין זה, נטען כי הנאשם הודה בשלב מוקדם של הדיון, הביע חרטה וצער על מעשיו. עוד נטען כי בין משפחת הנאשם לבין בעל תחנת הדלק והעובד-המתלונן, נערכה סולחה, במסגרתה שולם פיצוי בסכום כולל של 28,000 ₪ עבור השנים הנ"ל. לתמיכה בטענה הנ"ל, הגיש הסנגור את מכתבו של השיח' מוחמד כיואן (נ/2), ממנו עולה כי הנאשם הוא בן למשפחה מכובדת וכי נערך "שלום בית בין הצדדים". כמו כן, אחיו של הנאשם, מר סמיר מנסור, טען במהלך הדיון בפניי, כי אכן נערכה סולחה אצל השיח'.

כיוון עם בעל תחנת הדלק ועם העובד שאדי ובמסגרתה שולם עבור השניים סכום של 28,000 ₪ כפי שנקבע על ידי השיח'. מעבר לכך הגישה ההגנה לתיק בית המשפט ביום 8/2/21 מכתב בחתימתו של השיח' כיוון ובחתימתו של חאלד חטיב מבעלי תחנת הדלק, ולפיו במסגרת הסולחה שנערכה בין הנאשם ומשפחתו לבין בעליו הנ"ל של תחנת הדלק, אכן שולם לבעלי תחנת הדלק (משפחת חטיב) ולמתלונן סכום כולל של 28,000 ₪. את תגובת המתלונן לעניין זה לא הצליחה המאשימה להשיג אף שניסתה מספר פעמים ליצור עמו קשר טלפוני. הסנגור הוסיף וטען בדיון כי סכום הפיצוי הנ"ל שולם אף שלא נגרם נזק ממשי לתחנת הדלק ואף שהנאשם אך ירה באוויר ולא השתמש באלימות.

9. הסנגור ביקש שלא למצות את הדין עם הנאשם, תוך שטען כי הנאשם אינו המבצע העיקרי בפרשה, כי העבירות בוצעו ללא תחכום, ללא תכנון, כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית עד נמוכה וכי עונש של מאסר ארוך יביא לקריסת חיי הנאשם, יפגע בעתידו ועלול לפגיעה פגיעה קשה בסיכויי להשתקם. נטען כי מצבה הכלכלי של משפחת הנאשם נפגע כתוצאה ממעצרו של הנאשם וכי נגרם לנאשם גם נזק תדמיתי עקב ביצוע העבירות שלגביהן הוא מתחרט ולוקח אחריות מלאה.

10. ב"כ הנאשם טען למתחם עונש הולם הנע בין 7-14 חודשי מאסר בפועל, תוך שביקש, במידה ובית המשפט יקבע מתחם עונש הולם הגבוה מהמתחם הנ"ל, לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם מטעמים הנוגעים בשיקולי צדק ורחמים ובשיקום משפחת הנאשם.

11. בסיכומי של דבר, ביקש הסנגור להשית על הנאשם מאסר בפועל ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם לו טוענת ההגנה.

12. הנאשם בדבריו בפני בית המשפט הביע התנצלות וצער על מעשיו.

דין והכרעה

13. תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה את העיקרון המנחה כיום את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו לפי סעיף 40ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראו: ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12). סעיף 40ג לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40ט לחוק העונשין. על בית המשפט, בשלב הראשון של יישום תיקון 113 לחוק העונשין, לבדוק האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים, שאז לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירצו העונשים בחופף או במצטבר) או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40"ג (ב) לחוק העונשין) (ראו: ע"פ 8641-12 מוחמד סעד נ' מ"י, ניתן ביום 5/8/13). במקרה דנן אין חולק, כאמור, כי העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, ואכן עסקינן באותה מסכת עבריינית אותה ניתן

לראות כאירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

14. על חומרתה הרבה של עבירת השוד עמד, לא אחת, בית משפט העליון. עבירות אלו מאיימות על הסדר החברתי התקין ועל שלום הציבור ובטחונו ולכן ראוי להטיל בגין עונשי מאסר ממושכים, המבטאים את סלידת החברה ממבצעי העבירות ונותנים ביטוי הולם לעקרונות הגמול וההרתעה. קביעה זו חלה ביתר שאת על המקרה דנן בו לעבירת השוד בנסיבות מחמירות נלוות עבירה של נשיאת נשק שלא כדין ועבירה של ירי מנשק חם במקום בו יש בירי כדי לסכן חיי אדם. בתיק זה פגע הנאשם בעבירות שביצע, לצד הפגיעה בזכות הקניין, גם בביטחון הציבור בכלל ובביטחונו של המתלונן ובשלוות חייו, בפרט. לאמור לעיל יש להוסיף את הצורך להגן על נותני שרות, כדוגמת המתלונן, לבל יהפכו טרף קל וקרבנות למעשי שוד נפשעים. בענייננו יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון, כפי שנאמרו בע"פ 4442/19 מדינת ישראל נ' דניאל אלחנדרו שוץ (13/11/19):

"בית משפט זה עמד לא פעם על חומרתה של עבירת השוד בנסיבות מחמירות, שיש בה כדי לפגוע הן בביטחונו האישי של קורבן העבירה וברכושו הן בתחושת הביטחון של הציבור בכללותו, בשלומו וברווחתו ... לא כל שכן כאשר היא מבוצעת נגד מי שנכון לשרת את הציבור גם בלילות, דוגמת עובדי פיצוציות ומתדלקים כבענייננו ...".

15. במקרה שבפנינו הגיע הנאשם אל תחנת הדלק ברכב בו נהג האחר, ללא לוחיות זיהוי, כשהנאשם נושא עמו, כאמור, אקדח ובו מחסנית עם תחמושת תואמת. כל אלו מלמדים על תכנון מוקדם של עבירת השוד כמו גם האמור בסעיף 2 לעובדות כתב האישום, לפיו הנאשם הגיע ברכב הנ"ל אל מתחם תחנת הדלק במטרה לבצע שוד. למתלונן לא נגרם, אמנם, נזק פיזי. אולם, אין להתעלם מהאימה שלבטח אחזה במתלונן עת שניגש אליו הנאשם מאחור כשהוא רעול פנים ובידו אקדח וכרך את זרוע ידו השנייה סביב צווארו ואז הורה לו לתת לו את כל מה שיש לו, ובהמשך גם ירה הנאשם באוויר עת שהמתלונן הפנה מבטו לכיוונו. אירוע זה יישאר לבטח חקוק בזיכרונו של המתלונן וחרוט בנפשו לעדי-עד כצלקת שלא תימחה לעולם. למרבה המזל נגרם כתוצאה מהירי נזק לגג תחנת הדלק בלבד ולא נגרמו נזקי גוף למתלונן ולאנשים אחרים שנכחו בקרבת מקום. עוד אציין לחומרה את חלקו הדומיננטי והמרכזי של הנאשם בביצוע העבירות, וכן כי האקדח באמצעותו בוצע השוד לא נתפס עד כה, כנטען ע"י המאשימה. עובדה זו ממחישה את המסוכנות הגלומה בעבירת הנשק שהרי הוא עלול להתגלגל לשימוש עברייני נוסף ואף חלילה לקפד חיי אדם.

16. על בתי המשפט להטיל על מבצעי העבירות בהן הורשע הנאשם עונשים משמעותיים המבטאים את סלידת החברה ממעשים אלו ומשמשים גורם של הרתעה הן לפרט והן לרבים. אין מקום בחברה מתוקנת לביצוע עבירות חמורות שנועדו לצורך הפקת רווח מהיר וקל וזאת מבלי לתת את הדעת לנזקים הנגרמים והעלולים להיגרם לנפגעי העבירה (ראו: ע"פ 3907/10 נעאמנה נגד מדינת ישראל (23/03/2011)). כאן יודגש כי בגין העבירה של שוד בנסיבות מחמירות קבוע עונש מרבי של 20 שנות מאסר ובגין העבירה של נשיאת נשק ותחמושת שלא כדין קבע המחוקק עונש מרבי של 10 שנות מאסר, וזאת כדי להמחיש את חומרתן של עבירות אלו להן כאמור נלוותה העבירה של ירי במקום בו היה כדי לסכן חיי אדם.

17. במסגרת בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות הכוללות עבירת שוד בנסיבות מחמירות לה נלווה שימוש

בנשק חם, תובא הפסיקה הבאה:

ע"פ 1312/16 מדינת ישראל נ' ג'מאל מטר ואח' (6/11/16) - המשיבים הורשעו בעבירת שוד מזוין, עבירות בנשק וחבלה ברכב, כאשר קשרו קשר לשדוד סניף בנק והצטיידו לצורך כך בשני אקדחים ורובה. במהלך השוד ירו באוויר ושדדו סך של כ-19,000 ₪. נקבע מתחם ענישה בין 3-7 שנות מאסר והושתו עליהם 4 שנות מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון פסק כי המקרה נמנה עם המקרים החריגים בהם מתחייבת החמרת עונש המאסר בפועל שהושת על המשיבים, כך שירצו 5.5 שנות מאסר בפועל (סלף 4). זאת, נוכח החומרה היתרה של מעשיהם, הפגיעה בתחושת הביטחון הכללית, האחריות המוגבלת שלקחו על המעשים, אי שיתוף פעולה עם הרשויות, עברם הפלילי והצורך בהרתעה.

ע"פ 4322/19 פלוני נ' מדינת ישראל (להלן: פלוני) וע"פ 6347/19 יאסין נ' מדינת ישראל (להלן: יאסין) (26/1/20) - כתב האישום גולל שני מעשי שוד בנסיבות מחמירות של חנויות נוחות. יאסין השתתף בביצוע השוד הראשון והורשע בביצוע עבירות של שוד בנסיבות מחמירות ובעבירה של נשיאה והובלה של נשק. פלוני שהיה קטין כבן 17 ו-9 חודשים בעת המעשים השתתף בשני מעשי השוד. השוד הראשון בוצע בחבורה של ארבעה, שנכנסו רעולי פנים לחנות הנוחות, כאשר פלוני הקטין אווז בתת-מקלע מאולתר ושניים מהשודדים האחרים אווזים באלות. עם כניסתם לחנות ירה פלוני הקטין לעבר הדלפק שמאחוריו ישב המוכר ולאחר מכן ירה לעבר המדפים. ארבעת השודדים התקרבו אל המוכר, נטלו את הקופה הרושמת ואת הטלפון הנייד של המוכר, נמלטו מהחנות ולאחר מכן נסעו ברכב (שלוחיות הזיהוי שלו הוחלפו מבעוד מועד), שם חלקו ביניהם את השלל. השוד השני של חנות הנוחות בוצע אף הוא בחבורה של ארבעה תוך שימוש בתת-מקלע מאולתר, כאשר השודדים האחרים אווזים באלות. פלוני שימש הפעם כנהג של בני החבורה והורשע בהסדר הטיעון בסיוע לשוד בנסיבות מחמירות. על יאסין הושתו 32 חודשי מאסר בפועל. ועל פלוני, שהיה שותף לשני מעשי השוד, הושתו 24 חודשי מאסר בפועל. שני האחרים שהשתתפו בשני מעשי השוד נדונו ל-24 ו-42 חודשי מאסר. בית המשפט העליון הותיר על כנו את עונשו של פלוני אך החליט להתערב בגזר דינו של יאסין, באופן שהושתו עליו 24 חודשי מאסר בפועל במקום 32 החודשים שהושתו עליו בגזר הדין.

ת"פ (מחוזי חיפה) 67470-09-19 מדינת ישראל נ' מג'דוב (27/5/20) - בתיק הנ"ל שנדון בפניי ואוזכר בטיעוני המאשימה לעונש (2/ט), הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת של הסדר טיעון, בביצוע העבירות כדלקמן: שוד בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: חוק העונשין); עבירות בנשק (נשיאה והובלה), עבירה לפי סעיפים 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין; ירי באזור מגורים, עבירה לפי סעיף 340א(ב)(1) ו-2(2) רישא לחוק העונשין; שימוש ברכב ללא רשות, עבירה לפי סעיף 413ג סיפא לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, עבירה לפי סעיף 10א(1), 62(1) ו-38(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961; נהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה, עבירה לפי סעיף 2א(א) ו(ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי[נוסח חדש], התש"ל-1970. במקרה הנ"ל דובר בשוד של חנות מכולת תוך שימוש באקדח אותו נשא והוביל הנאשם שלא כדין וממנו אף ירה באזור מגורים, וזאת לצד ביצוע עבירה של שימוש ברכב ללא רשות ועבירות תעבורה. על אותו נאשם שעל אף גילו הצעיר (19 שנה) היה בעל עבר פלילי, הטלתי עונש של 40 חודשי מאסר בפועל תוך הפעלת מאסר מותנה בן 8 חודשים במצטבר, וזאת לאחר קביעת מתחם עונש הולם הנע בין 36 ל-72 חודשי מאסר בפועל.

18. לאחר שבחנתי את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ע"י הנאשם, את נסיבות ביצוע העבירות ונתתי דעתי למדיניות הענישה הנהוגה כמו גם לפסיקה אליה הפנה כל אחד מהצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין עונש של 36 חודשי מאסר בפועל עד לעונש של 60 חודשי מאסר בפועל.

19. במסגרת בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, אציין ראשית, לטובת הנאשם, את הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בהזדמנות הראשונה, דבר שחסך הן מזמנו היקר של בית המשפט והן את העדת עדי התביעה ובעיקר המתלונן. עוד אציין לקולה את גילו הצעיר של הנאשם שהינו בן 23 וכן את עברו הנקי ללא רבב. כאן אוסיף את הסכם הסולחה שנערך בין משפחת הנאשם לבין בעל תחנת הדלק, במסגרתו שולם לכאורה פיצוי עבור בעל תחנת הדלק והמתלונן בסכום כולל של 28,000 ₪. בעניין משקלו של הסכם סולחה בעת גזירת הדין, יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון שנאמרו בע"פ 3381/16 חליל אלקרינאוי נ' מדינת ישראל (10.07.16): "... בית משפט זה ציין לא אחת, כי קיומו של הליך או הסכם 'סולחה' יכול לשמש שיקול לקולה בגזירת עונשו של הנאשם בהתקיים תנאים מסוימים, ובכללם הצלחת ההליך בהבאת הסכסוך לסיום, אך מבלי להעניק ל'סולחה' משקל מכריע...". הנה כי כן, ניתן לתת לקולה, במסגרת גזירת הדין, משקל מסוים, אם כי לא מכריע, להסכם סולחה שהרי הוא מלמד על חרטת הנאשם ונכונותו לפצות את נפגע העבירה.

20. לאחר ששקלתי את מכלול הטעמים לקולה הנ"ל שאינם קשורים בביצוע העבירות, הגעתי לכלל מסקנה כי מן הראוי להטיל על הנאשם בתיק זה עונש המצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, קרי: מאסר בפועל לתקופה של 36 חודשים, לצד עונש של מאסר מותנה. יוער בסעיף זה, בשולי הדברים, כי אין מקום לסטות לקולה בתיק זה ממתחם העונש ההולם, כנטען על-ידי הסנגור שכן לא הובאה בפני בית המשפט ראיה כלשהי לכך שהנאשם השתקם או כי קיים יסוד סביר להניח שהנאשם ישתקם, כנדרש עפ"י סעיף 40ד(א) לחוק העונשין. טענת ההגנה הנ"ל הועלתה כטענה בעלמא ללא ביסוס כלשהו ולפיכך דינה, כאמור, להידחות.

21. בסיכומי של דבר, אני דנה את הנאשם כדלקמן:

- למאסר בפועל לתקופה של 36 חודשים בניכוי ימי מעצרו (מיום 18/5/20 עד כה).
- למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא לבל יבצע הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע, עבירת רכוש מסוג פשע או עבירה מסוג פשע לפי סעיף 144 לחוק העונשין התשל"ז-1977.
- למאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא לבל יבצע הנאשם עבירת אלימות מסוג עוון, עבירת רכוש מסוג עוון או עבירה מסוג עוון לפי סעיף 144 לחוק העונשין התשל"ז-1977.
- בהינתן העובדה ששולם לכאורה ע"י משפחת הנאשם סכום של 28,000 ₪ עבור בעל תחנת הדלק והמתלונן, כפי שעולה מהמסמך הנ"ל החתום ע"י השיח' כיואן ובעל תחנת הדלק, אני מבכרת שלא להוסיף לרכיבי הענישה רכיב של פיצוי לטובת המתלונן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' אדר תשפ"א, 17 פברואר 2021, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד אילנה פיקוס רויטבלט, ב"כ הנאשם, עו"ד עאדל דבאח והנאשם שהובא ע"י שב"ס באמצעות VC.